

Evangelista Matouš zasazuje setkání Ježíše s nejvyššími představiteli židovské náboženské obce v jeruzalémském chrámu do času těsně po Ježíšově vjezdu do hlavního města na oslu a po vyhnání obchodníků a směnárníků z chrámu. Tato událost (očistění chrámu) se jistě rozkřikla po celém městě. Nyní (den nebo dva dny potom) Ježíš je opět v chrámu - učí, rozmlouvá s lidmi. A za ním záměrně přicházejí kněží společně se staršími lidu (tedy s laickými členy synedria); vypadá to skoro jako oficiální delegace. A kladou mu otázku, jakou mocí to všechno činí, jakým právem se takto chová, kdo mu k tomu dal oprávnění.

Ježíš jim odpověděl: “Já vám také položím otázku; jestliže ji zodpovíte, i já vám povím, jakou mocí to činím.” Odpovídá protiotázkou, aby se vyhnul odpovědi? Na první pohled to tak vypadá, ale ve skutečnosti obě otázky spolu souvisejí a Ježíš tím už částečně odpovídá. Zaměřuje pozornost svých protivníků na Jana Křtitele – odkud on měl pověření? Jan nejen křtil, on především vyzýval k pokání. Jestliže byl prorok od Boha, proč ho neposlechli, proč jej odmítli a nečinili pokání? Ne, židovští kněží a členové synedria nevěřili, že byl Jan prorok; ale to teď nemohou říct před zástupy lidí v chrámu, nechtějí si je postavit proti sobě. Jan Křtitel byl pro oficiální židovské kruhy tabu, proto Ježíšovi neodpověděli, řekli vyhýbavě: Nevíme. Tu jim řekl Ježíš: „Ani já vám nepovím, jakou mocí to činím.“ Svým odkazem na Jana Křtitele ukazuje Pán Ježíš, že jeho pověření, moc a autorita jsou stejného původu jako u Jana – od Boha. Ale oni to nechápou a nikdy nepřijmou. (srov. L 7,29-30)

Následuje kratičké podobenství o dvou synech. Mám ho ráda, protože je tak nadčasové. Možná máte také podobně rozdílné děti – jedno nadšeně všechno slíbí, ale neudělá; druhé není moc nadšené úkolem od vás, ale nakonec poslechne a všechno udělá. A jací jsme my – synové a dcery svého nebeského Otce? Kterému ze synů v Ježíšově podobenství jsme podobní? Všichni jsme dostali hřivny, dary a úkoly od Hospodina, mnohé jsme slíbili – při křtu, biřmování, při křtu svých dětí, vnoučat... A plníme to? Plníme Boží vůli, Boží záměry s námi? Nebo raději od úkolu utíkáme, schováváme se, na Boží vinici pracovat nejdeme?

Příběh o dvou synech aplikuje Pán Ježíš zcela konkrétně pro kněze a starší lidu: Vy víte, co máte dělat, znáte Písma (= Starý zákon), jste vzdělaní, Jan Křtitel vám to všechno připomínal, ale vy jste mu neuvěřili a pokání jste nečinili, protože se domníváte, že to nepotřebujete. Na rozdíl od vás opovrhovaní celníci a nevěstky mu uvěřili a činí pokání. Proto vás *předcházejí* do Božího království. Na tomto místě autor Mt evangelia vkládá Ježíšovi do úst slova naděje, ještě je čas spásy

pro všechny. „Proto vás *předcházejí* do Božího království.“ Slova o předcházení ponechávají otevřenou možnost, že ti, ke kterým Ježíš mluví (ti doposud jeho odpůrci), nakonec Janovu i Ježíšovu výzvu a zvěst přijmou a do Božího království vejdou, byť se zpožděním, a až za těmi „nehodnými“ a nepatrnými.

Sestry a bratři,
mějme sílu a odvahu Boží nároky vnímat, slyšet a také je plnit.
Amen.

/Jindřiška Buttová podle výkladu Jiřího Mrázka, Krč 1. 10. 2023/